

LÁSZLÓFFY ALADÁR

A gladiátor imája

Istenem, de ijedt vagyok,
Istenem, de rémült lettem –
 ha megfagyok, úgy is ragyog,
 úgyis ragyog, ha megfagyok
jeges meleged melletttem.

Eszerint nem én számítok,
csak a kozmikus arányok –
 beolvasztják az arcokat,
 önmagukért hoznak sokat
mindezek a mutatványok.

Hiába volt minden igaz,
hiába jelenti ezt is –
 testté lettem, én, a szavad,
 mégsem lehet semmi szabad,
sokkal fontosabb a presztízs.

Valahányszor gyufa kercen,
valahányszor bomba robban –
 kiszabadul egyik szavad
 s értelmének végeszakad:
izzó kőszéndarabokban
igék égneek. Darabokban.

Én lehajtom Isten-arcom,
Te lehajtod ember-fejed –
 Téged mimel, Téged szeret
 a legeslegkisebb szerep,
mindig Isten-arcot öltünk
 ha teremtettünk, ha öltünk.

Bevetettél magad helyett,
s Te állítod le a harcom.

Zászlós emberek

*A szél, a szél, és mit remél,
betört a front, betört a szél,
betört a lobogók közé,
szaladnak is mind egyfelé
s miközben futni látszanak,
helyben rohannak, mint a vak.*

*A zászlók mint az emberek,
köztük megállni nem lehet.*

*A szél, a szél, és mit remél,
betört a kor, betört a szél,
süvölt a soraik között,
kit megfagyaszt, kit fellökött,
ki rögtön sárkányt ereget
bekapcsolni az egeket.*

*A szimfónikus nagy terek,
a szélben zászlós emberek.*

*A szél, a szél, és mit remél,
betört a haj, betört a szél,
s vannak a szélkakaskodók,
a hálás vitorlášhajók
s köztük megállva valahol
van aki csupán fuldokol.*

*De vajon mit akar a szél,
önmaga árán mit remél?*

*A szél, a szél tovább szökött
s messze a szélalmok mögött
hol nagy idők öltöznek át,
még összeszedte önmagát
s tépetten tovalovagolt:
világra Don Quijote volt...*

Szépség

*Kristálynyi hó
és rőt avar.
Pár percig él,
mint elfolyó vizek.*

*Maga az élet
mit akar?
Szép, mint a tél –
de én már nem hiszek.*

TÁBORBA INDÚL

AZ

ŐRSEREG.

1848.

